

[Socialministeren.]

og det ærede Medlem har herved henvist til § 34, Stk. 3, i Lov om offentlig Forsorg, hvori der er givet de mindre Kommuner, som ikke selv har et Alderdomshjem, Anvisning paa at træffe Overenskomst med private Alderdomshjem. Det ærede Medlem sigter formentlig med sine Bemærkninger til, at jeg for nylig i en Skrivelse af 4. Juni i Aar til Randers Amt har udtalt, at der ikke kan fastsættes Refusionstakster for Ophold paa et for privat Regning drevet Alderdomshjem. Ogsaa efter Aldersrentelovens § 13, Stk. 2, var Forholdet det, at der kun kunde approberes Refusionstakster for Ophold paa kommunale Alderdomshjem. Jeg har i sin Tid haft Lejlighed til over for et tidligere Medlem af det høje Ting at redegøre nærmere herfor. Forholdet er det, at Refusionstaksterne for Ophold paa kommunale Alderdomshjem ligger betydeligt over Aldersrentens Beløb, saaledes at Kommunerne til Statsrefusion, og efter Socialreformen tillige til mellemkommunal Refusion, som Aldersrente kan anmelde et betydeligt højere Beløb end det, der svarer til Aldersrenten til Hjemmets Beboere.

Der er nu altid en Fære for, at der ved Driften af private Alderdomshjem tages andre Hensyn end Hensynet alene til Kommunernes Økonomi og Aldersrentenydernes Tarv. Der er ikke nogen Sikkerhed for, at de forøgede Udgifter til Aldersrente for Staten og andre Kommuner, som vilde blive Resultatet af at lade Refusionstakster gælde for de private Hjem, alene vilde medgaa til Forbedring af de paagældende Aldersrentenydernes Forhold. I dette Forhold er der ikke ved Socialreformen sket nogen Ændring. Efter Folkeforsikringslovens § 54, Stk. 2, kan der, ligesom tidligere efter Aldersrentelovens § 13, Stk. 2, kun approberes Takster for Ophold paa Kommunernes Alderdomshjem.

For saa vidt det ærede Medlem formener, at Forholdet nu maa stille sig anderledes, efter at der i § 34, Stk. 3, i Lov om offentlig Forsorg er givet de mindre Kommuner Anvisning paa, med Amtsraadets — eller for Købstadkommunernes Vedkommende med Socialministerens — Godkendelse at slutte Overenskomst med private Alderdomshjem, kan jeg ikke tiltræde dette. Selv ved en saadan Overenskomst faar Kommunerne jo ikke en saadan direkte Indflydelse paa Hjemmets Økonomi, at det vil være rimeligt i al Almindelighed at fastsætte Takster som de almindelige Refusionstakster, hvilket Loven altsaa ogsaa i øvrigt kun indeholder Hjemmel til, naar

der er Tale om kommunale Hjem. De Kommuner, der ønsker at kunne anmelde hele Udgiften ved Forsorgen for gamle, svagelige Aldersrentenydere, der ikke kan bo for sig selv, til Refusion som Aldersrente, maa derfor være henvist til enten selv at oprette Alderdomshjem eller at anbringe de paagældende Aldersrentenydere paa andre Kommuners Alderdomshjem, saaledes som Lovgivningen hidtil har været og stadig er paa dette Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensens har dernæst fremsat nogle Bemærkninger i Anledning af Socialministeriets Cirkulære af 27. Marts 1934 Afsnit I, B, hvorefter Maksimum for den Kommunehjælp, der kan ydes uden Kommunalbestyrelsens Samtykke, er den Invaliderente, der tilkommer en enlig Person — eventuelt, hvis den paagældende er gift, et Ægtepar —, inklusive det almindelige Invalidetillæg, Børnetillæg samt et personligt Tillæg af passende Størrelse. Det ærede Medlem har nu som før gjort gældende, at den dér angivne Regel for, hvad der er det normale Maksimum for Hjælpen, ikke — for saa vidt angaar gifte Personer —, er i Overensstemmelse med Forsorgslovens § 297, Stk. 1. Det ærede Medlem citerede denne Bestemmelse, hvori det siges, at det sociale Udvalg skal iagttage, at Kommunehjælpen ikke overstiger den Hjælp, paagældende i Henhold til Forsorgslovens foregaaende Kapitler formentlig vilde have kunnet opnaa til Afhjælpning af den foreliggende Trangssituation, hvis han havde opfyldt Betingelserne for at oppebære saadan Hjælp. Efter det ærede Medlems Mening følger det af denne Bestemmelse, at saafremt en gift Mand bliver arbejdsløs, kan der ikke ydes ham større Kommunehjælp end Invaliderenten med Tillæg til en enlig Person. Det ærede Medlem henviste til, at hvis Manden var Invalid og Hustruen rask, vilde der kun kunne ydes den for enlige Mænd fastsatte Rente. Sammenstillingen af de to Tilfælde skulde — saadan forstaar jeg det ærede Medlem —, tjene til at vise, at der ikke i første Tilfælde kan ydes større Hjælp end i det sidste.

Det er naturligvis rigtigt, at naar en gift Mand bliver Invalid og Hustruen ikke er det, faar Ægteparret i Henhold til Folkeforsikringsloven kun den Invaliderente med Tillæg, der tilkommer en enlig Mand. Men dette udelukker ikke, at der i Trangstilfælde tillige ydes Hjælp efter Forsorgsloven til Hustruens Forsørgelse, og det vil meget ofte være nødvendigt, da Invaliderenten for